

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Pedes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

apud eruditos aut per Dialecticam in angustias intruditur, aut per eloquentiam in latiores campas explicatur: unde Zeno Stoica disciplina princeps commentus est, per manum utrumque diverso gestu porrectam significare, quod quidem inventum cum manifestum sit hieroglyphicum, minime fuerat dissimulandum.

DIALECTICA. CAP. XXXV.

Dialecticam enim ostendere cum vellet manum pingere solitus est digitis in pugnum comprefsis, angustias hinc scilicet & argumentorum brevitatem, quibus illa cohibetur, ostendens, quod simplex uniuscujusque rei qualitas tribus plurimum propositionibus comprehendatur, axiomate assumpto, & illatione, vel partibus his etiam brevioribus.

ELOQUENTIA. CAP. XXXVI.

Lib. 12. Cap. 11. con-
et natorum Ponificio-
rum.

Eloquentia vero late diffusa patienti decurrens planitie, quaue libuerit pervagata, per dilatos digitos dilatamque manum ab eodem exponebatur. Reprehendit sane Quintilianus eos, qui orantes ulla in causa manum sub pallio continent, quasi res ignaviter agatur: nostri tamen instituti est, cum apud Pontifices inter sacra sermonem habemus, manus intra pallium cohibere, frigalique tantum pronunciatione uti. Quoniam vero Theologi finiunt aliud orare esse, aliud adorare, status ad cultum, manus ita surrecta ad adorationem facere videbuntur.

PRECES. CAP. XXXVII.

IN Hetruscis quoque institutis hoc gestu manuum ad preces utebantur, neque non in devovenda civitatibus, evocandisq; diis: cumque Jovem dicebant, manus ad celum sustollebant, ut eo etiam loco apud Virgilium est:

Multa Jovem manibus supplex omisse supinus.

Encid. 14.

Sane, quod ad hanc rem facit, Polemonem sophistam legimus in Olympicis Iudicis, qui Smyrnenses celebrabantur, inepti cuiusdam actoris solœcismum manu factum reprehendisse, cum in exclamacione, *Ἄξεν*, manus ad terram protendisset. Cum vero ὁ γάρ pronunciat, faciem ad celum exire. Sed quantum ad Jovem pertinet, eundem morem vetustissimo ritu apud nostræ pictatis Pontifices, observari videmus, quotiens enim vel DEUM, vel DOMINUM enunciant, gentem sanctam bonis verbis expiaturi, prosperaque & felicia mortalibus precaturi, manus sub eam locutionem supinus in celum tollunt. Quinetiam ὁ γειδησεν, quod sacrificare est, etymologi Grammatici nonnulli dicunt putant, quod qui sacrificant, præcantur Deos, ὁ γέγενται οὐκέτε, manus quippe protendunt. In numo Gordiani pii simulacrum est, quod Paſtas hinc inde manus ad celum tollit, cum inscriptione ad rem accommodata, PIETAS AUGUSTI. Illud addam, antiquum præcandi modum non sub dio Pindarum posuisse, Olympiis, ode secunda, apud quem, νυκτὶς ταῖσθε, ob hanc causam inscribitur.

DE PEDIBUS.

CAP. XXXVIII.

HAC quidem manu super memini, Manarde, tibi differuisse: sed quoniam Caprilius velle de rebus audire similia dictabat, quæ super his à me tunc dicta fuerunt, visum est subiungere.

IRRITUM. CAP. XXXIX.

Hac, & se-
quentia.
sumptra ab
Bris. Chil.
3. cent. s.
prov. 100.

Fieri minime posse aliquid, aut inconstans irritumve futurum, quod ceptum actuue fuisse, ostendere si vellent Aegyptii sacerdotes, pedes in aquæ superficie inambulantes pro hieroglyphis cofaciebant. Nemo enim est qui nesciat, nulla id humana ope ingeniove fieri posse: nihil enim magis irritum cedit, quam si qui plantas super aqua superficiem firmare sibi persuaserit. Ad hoc respexit Cicero, cum libro officiorum tertio, fluxas, labiles & inconstantes Epicuri rationes esse differentes, quippe quæ minus in solido consistant, quod aqua hærent, ut ajunt. Sunt qui elocutionem hanc, *Hac causa mibi aqua hæret*, rem nondum peractam significare contendant, dubiumq; aliquod super-